

Kommentar:

Nordkorea er ikke gået i imperialismens fælde

I Dagbladet Arbejderens lederartikel den 6. september 2017 fremføres en række efter vores opfattelse fejlagtige påstande om Nordkorea. Ifølge lederartiklen (1) begår Nordkorea forbrydelser på grund af deres atombevæbning, (2) de bidrager til at forøge faren for atomkrig, (3) de provokerer nabolandene, (4) de afviser dialog med Sydkorea, (5) de spiller ikke med på Kinas og Ruslands forslag om dobbelt fastfrysning og (6) og de er gået i en fælde, der giver USA en god undskyldning for dets militære opmarch i regionen omkring Koreahalvøen. Det var ellers en ordentlig mundfuld. Har Nordkorea virkelig så meget på samvittigheden?

USA HAR HAFT ATOMVÅBEN I KOREA SIDEN 1959

USA har siden 1959 stationeret atomvåben i Sydkorea og på dets flådefartøjer omkring Koreahalvøen i klar strid med den Våbenhvileaftale fra Koreakrigen, som de selv har skrevet under på i 1953. Og som følge heraf har Nordkorea ikke ligget på den lade side, men i over 50 år kørt nationale og internationale massive kampagner for fjernelse af USA's atomvåben i Korea.

Efter Murens og USSR's fald har USA som eneste supermagt konstant været i offensiven i hele verden. Naturligvis også i Korea. Som følge heraf skærpedes konflikten og de militære trusler fra USA imod Nordkorea voldsomt i begyndelsen af 1990'erne med omfattende og stadig frem til i dag tilbagevendende atombevæbnede USA-ledede flåde- og krigsøvelser med hundredetusindvis af soldater i et omfang svarende til mobilisering til en rigtig invasionskrig vendt imod Nordkorea. Det mest avancerede militære isenkram, som USA overhovedet kan diske op med, befinder sig i dag i Sydkorea.

NORDKOREA ER IKKE GÅET I USA'S FÆLDE

Set i det lys er der ingen tvivl om at Nordkorea føler sig stærkt truet med verdens stærkeste militærmagt massivt tilstede på koreansk jord lige uden for gadedøren med bl.a. a-våben. Med erfaringerne fra Afghanistan, Irak og Libyen m.fl. har Nordkorea kun kunnet konstatere, at USA og dets imperialistiske allierede åbenbart har tiltaget sig en særlig ret til at bombe og angribe andre lande efter deres forgodtbefindende, og foretage blodige regimeskift for at udvide imperialismens domæne.

I Arbejderens lederartikel fremgår det også, at Nordkorea er gået i USA's fælde, og at det giver USA et påskud for mere militær oprustning i regionen. Det med fælden er vi ikke enige i. Det er ganske vist rigtigt, at USA bruger Nordkorea som påskud for deres massive militære opmarch for inddæmning af Kina og Rusland i regionen. Men det er ikke Nordkoreas skyld, men derimod imperialismens natur. Hvis Nordkorea slet ikke fandtes, ville USA have været nødt til at "opfinde" et andet "Nordkorea" for at have et påskud til at forfølge deres strategiske mål og interesser. Sådanne påskud har USA i dag allerede mange af rundt om i verden.

Men når vi taler om fælder udlagt af imperialismen, så er verden jo fuld af dem. Et eksempel herpå er, at imperialismen i årtier gennem de vestlige massemedier og med anti-kommunismen som drivmiddel massivt har dæmoniseret og skabt fjende- og vrangbilleder af det land og folk, der meget udsat står i forreste front i den anti-imperialistiske kamp, hvorefter flere af landets tidligere allierede falder i imperialismens fælde og begynder at slå hånden af det dæmoniserede land, som det nu ikke længere er en "sællert" at være ven med. Det kender vi også herhjemme fra.

HVEM PROVOKERER I KOREA?

Nordkoreas atom- og missiltest kaldes i Arbejderens lederartikel for provokerende, og man finder det helt uacceptabelt at teste henover Japans territorium. Men hvem er det, der provokerer i Korea? Hvem er det der i årtier er og har været massivt militært tilstede på koreansk jord med atomvåben og missiler, som er udviklet gennem tusindvis af test? Test som ganske vist ikke er foretaget hen over Japan, idet USA jo har hele verden som militær legeplads til at teste militært isenkram. Arbejderen skriver ganske rigtigt, at USA har fremprovokeret atomkonflikten på den koreanske halvø, og at USA ønsker en permanent spændt situation på den koreanske halvø. Men man får nærmest det indtryk, at begge parter i konflikten er provokerende på lige fod. Det er i hvert fald helt skævt. Nordkorea har aldrig invaderet andre lande og har ingen aggressive ambitioner herom som USA.

I øvrigt har Nordkorea ikke overtrådt nogen international konvention e.l. ved missiltesten hen det smalleste sted over de japanske øer i Tsugarustrædet mellem øen Hokkaido og hovedøen Honshu. Hwasong-12 missilet blev testet i en meget stejl ballistisk bane, der på sit højeste hen over Japan netop befandt sig i en højde på 550 km over jordoverflader – altså langt udover det luftrum Japan kan påberåbe som deres territorium i luften. Ifølge Den Internationale Traktat om det Ydre Rum fra 1967, som Nordkorea er medunderskriver af, begynder det ydre rum 100 km over jordens overflade, og ifølge samme traktat er bl.a. konventionelle våben tilladt i den højde. Denne vigtige detalje fremgår ikke i medierne, tværtimod fremstiller de vestlige massemedier sagen som om missilet fløj tæt hen over japanerne.

MOON TALER MED TO TUNGER

Endvidere påstås det i lederartiklen, at Nordkorea har forpasset muligheden for dialog med Sydkoreas nye præsident Moon Jae In, der nu sættes på plads af Trump. Javel, men det er jo netop derfor en fornyet Nord-Syd dialog umuliggøres. Det er ikke Nordkorea, der har forpasset muligheden for Nord-Syd dialog og samarbejde, men tværtimod præsident Moon, der har forsømt at opsamle det massive folkelige oprør i Sydkorea, som vi så med de store massedemonstrationer i vinteren og foråret (den såkaldte Candlelight Revolution) over hele landet imod den korrupte og nu fængslede tidligere præsident Park. Et folkeligt oprør, der krævede nye tider i Korea med Nord-Syd dialog, samarbejde, afspænding, nedrustning og frigørelse fra USA's meget dominerende indblanding i landet. Optimismen var stor, da Moon Jae In i valgkampen hævdede, at han netop ville arbejde for en sådan udvikling og derfor blev valgt ved præsidentvalget i maj med et solidt flertal.

Men efter valget viste det sig snart, at Moon ikke var i stand til at udfordre det tætte afhængighedsforhold til USA, og de røde linjer, som USA sætter i Korea. Der kom altså intet nyt under solen i Sydkorea. USA får stadig lov til at være big brother og svinge taktstokken i Sydkorea. De store krigsøvelser og USA's oprustning fortsætter med bl.a. opsætning af det ellers meget forhadte THAAD-missilforsvar, som Moon i valgkampen svor, at han ville stoppe. Den tilnærmelse med Nordkorea, som Moon talte om og stadig taler om blev reelt underordnet forholdet Sydkorea-USA. Alle de udspil præsident Moon indtil nu har foretaget i forhold til Nordkorea er alle først godkendt i Washington. Præsident Moon taler med to tunger og fremtræder som en svag og utroværdig dialogpartner, når han taler om et dobbeltspil med fortsatte sanktioner med afsavn for befolkningen, maksimalt pres imod Nordkorea og krav om total og ensidig nordkoreansk atomnedrustning parallelt med forsøg på dialog og mildning af forholdet til Nordkorea. Det giver ikke troværdighed. At forhandle med Moon svarer til at forhandle med tjeneren, der hele tiden skal spørge sin herre, hvad næste træk skal være. Præsident Trump udtrykker tydeligt sit syn på dialog med Nordkorea således i et twitt: "Talking is not the answer. North Korea understand only one

thing,” og bakker således reelt ikke en Nord-Syd dialog op. Det er baggrunden for den udeblevne fornyede Nord-Syd dialog, som Nordkorea hellere end gerne ville byde velkommen.

DOBBELT FRYS-FORSLAGET KOMMER FRA NORDKOREA SELV

Endelig nævner Arbejderens lederartikel, at Kina og Rusland har fremsat et klogt forslag om fastfrysning af Nordkoreas missil- og atomprogram mod, at USA indstiller de gigantiske tilbagevendende nordvendte krigsøvelser i Sydkorea. Forslaget er ganske rigtigt et godt svar på neddrosling af den nuværende konflikt mellem Nordkorea og USA, men det er ikke nyt. Nordkorea har faktisk selv rejst forslag om forhandling af denne mulighed allerede i januar i år. Det er således ikke Nordkorea, der ikke spiller med, men derimod USA's regering, der pure afviser denne mulighed. Seneste udtrykte USA's FN-ambassadør Nikki Haley i sidste uge: "Vi forhandler ikke den slags med en slyngelstat." Og derved holder USA altså fast i fortsat atomkonflikt og konfrontation i Korea.

Arbejderens leder slutter med en opfordring til Nordkorea om at praktisere total atomnedrustning for derved at forsøge at opnå international sympati og solidaritet. Javel, men det er jo netop en sådan ensidig nordkoreansk atomafvæbning USA kræver før det stadig atombevæbnede USA overhovedet vil tale med Nordkorea. Vil USA overhovedet – nordkoreansk atomafvæbning eller ej - gå med til at en fremtid med en fredelig sameksistens med Nordkorea? Vi tror det ikke?

HVILKE ALLIANCER SKAL SIKRE NORDKOREAS OVERLEVELSE?

Selvom atomvåben bestemt ikke bør findes i en verden, der er bedre end den vi kender i dag, så mener vi som sagt, at Nordkorea ikke har haft noget andet valg end at udvikle sit nuværende tilstrækkeligt afskrækkende forsvar for modstå USA. Hvilken international sympati og solidaritet og alliancepartner skal i givet fald sikre et atomafvæbnet Nordkorea sin overlevelse som en selvstændig stat med fortsat mulighed for selv at kunne vælge sin egen samfundsudvikling? Vi under meget gerne Nordkorea meget mere international solidaritet og alliancer, men i sidste ende skal Nordkorea og dets befolkning kunne klare sit eget forsvar.

Charlotte Odgaard fra det danske Forsvarsakademiet udtalte til Dagbladet Information den 4. september 2017 således: "I deres (Nordkoreas) optik vil USA dem til livs. Det må jeg sige, det er jeg enig med dem i. Det ville jeg også tænke, hvis jeg sad i Pyongyang. De er ikke selvmorderiske. Hvis det, der skal til, for at de kan overleve, er a-våben, så skaffer de sig a-våben. De er jo truet på deres eksistens. Det her er et signal fra Nordkorea om, at de ikke ser nogen vilje fra USA's side til at udstede troværdige sikkerhedsgarantier, derfor fortsætter de deres a-våben- og missilprogram, og derfor er de nødt til at have sådan nogle test."

Vejen frem i Korea er, at presse USA til at skrinlægge deres ønske- og drømmetænkning om et nordkoreansk kollaps og indgå en dialog med Nordkorea uden forhåndsbetingselser. Derved kan vejen banes for et andet forhandlingsklima for en fornyet nord-sydkoreansk dialog og samarbejde uden fremmed indblanding.

De bedste hilsner

Bestyrelsen

Venskabsforeningen Danmark-Den Demokratiske Folkerepublik Korea

København, den 15. september 2017